

Právo obchodních společností - směrnice o nabídkách převzetí

Strana 1

Léčiva - zkrácená registrace generických léčivých přípravků

Strana 2

Hospodářská soutěž - pokuty za poskytnutí nesprávných informací v řízení o spojování soutěžitelů

Strana 2

Hospodářská soutěž - snížení pokut za kartel výrobců oceli

Strana 3

Veřejné podpory - Financování propagace obchodní komorou

Strana 4

Povinnost loajality členských států

Strana 4

Soudní spolupráce - Evropský exekuční titul

Strana 5

Náhrada obětem trestné činnosti

Strana 5

Označování potravin

Strana 6

Volný pohyb zboží - biocidy

Strana 6

Volný pohyb zboží - Omezení reklamy na alkoholické nástroje při vysílání sportovních událostí

Strana 7

Prague Main Office

Jungmannova 24, 110 00 Prague, Czech Republic
tel.: +420 / 224 103 316, facsimile: +420 / 224 103 234
e-mail: ksbpraha@ksb.cz

Karlovy Vary Office

Na Vyhliďce 53, 360 21 Karlovy Vary, Czech Republic
tel.: +420 / 353 225 996, facsimile: +420 / 353 227 781
e-mail: ksbkv@ksb.cz

Brussels Office

36, avenue d' Auderghem, 1040 Brussels, Belgium
telephone: +32 / 223 032 15, facsimile: +32 / 223 033 47
e-mail: brussels@ksb.cz

Právo obchodních společností - směrnice o nabídkách převzetí

Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/25/ES ze dne 25. dubna 2004 o nabídkách na převzetí

Úřední věstník EU L 142 ze dne 30. dubna
2004

Přijetí Směrnice o nabídkách převzetí (dříve též označované jako tzv. třinácté směrnice v oblasti práva obchodních společností) je součástí tzv. Akčního plánu finančních služeb (Financial Services Action Plan), který Evropská komise přijala v roce 1999 a v němž stanovila cíle a opatření, která mají napomoci zdokonalení společného trhu v oblasti finančních služeb. Jelikož Evropský parlament v červenci 2001 předcházející návrh odmítl, jsou v konečném znění Směrnice promítnuty též připomínky poslanců Evropského parlamentu, jakož i doporučení skupiny odborníků v oblasti práva obchodních společností, kterou ustavila Evropská komise.

Pod pojmem „nabídka převzetí“ či „nabídka“ se podle Směrnice rozumí dobrovolný nebo povinný veřejný návrh koupě všech či části cenných papírů společnosti, který činí jiný subjekt, než společnost, jejíž cenné papíry jsou předmětem nabídky, vlastníkům těchto cenných papírů, pokud návrhu předcházelo nebo je jeho cílem nabytí kontroly nad danou cílovou společností v souladu s národním právem (článek 2(1)(a) Směrnice).

Směrnice se vztahuje na nabídky převzetí cenných papírů společností, které jsou podřízeny národnímu právu jednotlivých členských států a jejichž cenné papíry či jejich část, byly přijaty k obchodování na regulovaném trhu (ve smyslu definice obsažené ve Směrnici 93/22/EHS ze dne 10. května 1993 o investičních službách v oblasti cenných papírů, ve znění pozdějších předpisů) v jednom či více členských státech (článek 1(1) Směrnice). Směrnice se naopak nevztahuje na nabídky převzetí cenných papírů vydaných subjekty kolektivního investování, ani na nabídky převzetí cenných papírů vydaných centrálními bankami členských států.

Směrnice stanoví všeobecné principy pro nabídky převzetí: (i) rovné zacházení se všemi vlastníky cenných papírů cílové společnosti, (ii) poskytnutí dostatečné lhůty a informací adresátům nabídky, (iii) představenstvo cílové společnosti musí jednat v zájmu společnosti jako celku, (iv) zabránění vytváření tzv. falešných trhů, tj. trhů, kde ceny cenných papírů uměle rostou a klesají uměle a kde dochází ke zkreslení normální fungování trhu,

(v) zajištění, že navrhovatel bude schopen plně dostát svým závazkům poskytnout jim nabídnutou peněžitou či nepeněžitou úhradu, (vi) minimalizace omezení činnosti cílové společnosti (článek 3).

Členské státy mohou při právní regulaci nabídek převzetí upravit další podmínky a ustanovení, která jsou přísnější než Směrnice. Každý členský stát je povinen určit orgán či orgány, které jsou zodpovědné za dozor nad prováděním nabídek, a informovat o tom Evropskou komisi. Směrnice dále stanoví pravidla pro rozhodování o rozhodném právu a o kompetentním orgánu dozoru.

Za účelem ochrany minoritních akcionářů Směrnice upravuje povinnou nabídku převzetí, kterou musí učinit osoba, která drží cenné papíry cílové společnosti, jež představují určité procento hlasovacích práv a poskytují jí kontrolu nad cílovou společností. Nabídka musí být učiněna při nejbližší příležitosti a adresována všem držitelům takových cenných papírů, a to ve vztahu ke všem jejich cenným papírům a za spravedlivou cenu (equitable price). Spravedlivou cenou se rozumí nejvyšší cena, kterou za takové akcie zaplatila osoba, která nabídku činí, nebo osoby jednající s ní ve shodě, a to v době, kterou určí jednotlivé členské státy a která nesmí být kratší než šest měsíců ani delší než dvanáct měsíců před učiněním nabídky převzetí. Povinnost učinit nabídku převzetí se nevztahuje na případy, kdy k nabytí kontroly došlo v důsledku dobrovolné nabídky převzetí vůči všem držitelům cenných papírů ve vztahu k veškerým cenným papírům, které drží.

Směrnice dále stanoví hlavní pravidla pro poskytování informací o nabídkách převzetí orgánům dozoru, veřejnosti a zástupcům zaměstnanců či přímo zaměstnancům cílové společnosti.

Směrnice taktéž stanoví povinnost představenstva cílové společnosti získat předchozí souhlas akcionářů dříve, než přijmou jakákoliv obranná opatření, či požadavek na pozastavení zvláštních práv společníků (např. vícenásobná hlasovací práva, práva na jmenování orgánů společnosti či omezení převodu cenných papírů) po dobu nabídky, avšak ponechává na členských státech, zda taková ustanovení ve svém národním právním řádu použijí. V případě, že se členský stát rozhodne taková ustanovení obecně neuplatnit, musí cílovým společenstvem umožnit, aby se samy rozhodly, zda tato pravidla uplatní, či nikoliv.

Směrnice dále upravuje právo na vyloučení menšinových akcionářů (squeeze-out right), které umožňuje většinovému akcionáři

požadovat na minoritních akcionářích, aby mu prodali své cenné papíry, a dále právo minoritních akcionářů požadovat odkoupení svých cenných papírů (sell-out right), tedy právo žádat majoritního akcionáře, aby jejich cenné papíry odkoupil na základě nabídky převzetí, a to v obou případech za spravedlivou cenu.

Podrobnější pravidla upravující průběh nabídek převzetí, zejména dobu jejich závaznosti, konkurenční nabídky, zveřejnění výsledků nabídky, neodvolatelnost nabídky a další musí upravit jednotlivé členské státy.

Směrnice nabyla účinnosti dne 20. května 2004 a členské státy mají povinnost ji provést do vnitrostátního právního řádu do 20. května 2006.

Léčiva - zkrácená registrace generických léčivých přípravků

Stanovisko generálního advokáta Jacobse ve věci Approved Prescription Services (C-36/03) ze dne 8. července 2004

Generální advokát Jacobs vydal své stanovisko ve věci C-36/03, která se týká sporu mezi žadatelem o povolení generického léčivého přípravku a příslušným licenčním orgánem ve Velké Británii.

V minulém vydání ECLN (ECLN 2 – 5/2004) jsme Vás informovali o nových pravidlech v oblasti léčiv, včetně Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/27/ES, kterou se mění Směrnice č. 2001/83/ES o Kodexu společenství o humánních léčivých přípravcích.

Nová ustanovení, která byla do Směrnice č. 2001/83/ES doplněna uvedenou novelou, zejména pak články 6 až 10, rozšiřují možnost zkrácené žádosti o registraci generických léčivých přípravků. Směrnice č. 2001/83/ES nově stanoví, že „v případě, že určitý léčivý přípravek byl registrován [...], musí být umožněna registrace jakékoliv dodatečné síly/koncentrace daného léčivého přípravku, lékové formy, způsobů podávání, prezentace, jakož i veškerých variací a rozšíření léčivého přípravku [...], anebo se na ně musí vztahovat původní registrace. Veškeré dodatečné registrace se považují za součást téže rámcové registrace, a to zejména ve světle aplikace článku 10(1)“, tedy zjednodušené žádosti o registraci generických léčivých přípravků“ (článek 6(1), druhý paragraf).

Nová ustanovení tak omezují dobu ochrany registračních údajů obsažených ve spise konkrétního léčivého přípravku a její rozšíření na deset let ode dne prvního uvedení na trh Společenství. Z toho vyplývá, že se na nové

verze léčivého přípravku vztahuje doba ochrany registračních údajů udělená na základě původní žádosti o registraci. Doba ochrany registračních údajů udělená na základě původní žádosti se prodlužuje na maximálně jedenáct let, pokud referenční léčivý přípravek v průběhu prvních osmi let registrace získá schválení na základě nové indikace, jelikož přináší „podstatný klinický prospěch v porovnání s existujícími terapiemi“.

V konkrétním sporu před britským soudem se jednalo o generický léčivý přípravek fluoxetin, což je též název jeho aktivní složky, a to v tekuté lékové formě (výrobek C). Zkrácená registrace z roku 1999 se odvolává na výrobek B – léčivý přípravek Prozac, který obsahuje stejnou aktivní složku a který se taktéž vyrábí v tekuté lékové formě. Ačkoliv výrobek B byl registrován v roce 1992 (tedy méně než deset let od žádosti o registraci výrobku C), žádost o jeho registraci se odvolávala na výrobek A, taktéž Prozac, avšak v lékové formě tablet, který byl registrován v roce 1988 (tedy méně než deset let od žádosti o registraci výrobku C).

Nejvyšší soud Anglie a Walesu se na Evropský soudní dvůr obrátil s předběžnou otázkou, zda je příslušná ustanovení práva ES nutné vykládat tak, že je možné podat žádost o registraci výrobku C s odkazem na výrobek B, který byl registrován před méně než deseti léty, a vzít zároveň do úvahy výrobek A, který byl referenčním léčivým přípravkem pro výrobek B a který byl registrován před více než deseti lety.

Generální advokát Jacobs dochází k závěrům, které jsou v zásadě v souladu s rozsudky ESD ve věcech *Generics* (C-368/96) a *Novartis* (C-106/01), a doporučuje, aby žádost o registraci k uvádění na trh výrobku C jako generického léčivého přípravku byla akceptována. Pokud ESD tyto závěry přijme za své, může to v konečném důsledku vést k aplikaci nových ustanovení Směrnice 2001/83 ještě před jejich formální účinností.

Hospodářská soutěž - pokuty za poskytnutí nesprávných informací v řízení o spojování soutěžitelů

V červnu 2004 Evropská komise udělila pokutu obchodní společnosti za uvedení nesprávných či zavádějících informací v řízení o povolení spojení soutěžitelů. Jedná se dosud teprve o pátý takový případ a postiženou společností je výrobce kartónových obalů společnost Tetra Laval B.V.

Evropská komise zjistila, že v roce 2001, kdy posuzovala plánované nabytí společnosti Sidel

KOČIÁN
ŠOLC
BALAŠTIK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Prague Main Office

Jungmannova 24, 110 00 Prague, Czech Republic
tel.: +420 / 224 103 316, facsimile: +420 / 224 103 234
e-mail: ksbraha@ksb.cz

Karlovy Vary Office

Na Vyhlience 53, 360 21 Karlovy Vary, Czech Republic
tel.: +420 / 353 225 996, facsimile: +420 / 353 227 781
e-mail: ksbkv@ksb.cz

Brussels Office

36, avenue d' Auderghem, 1040 Brussels, Belgium
telephone: +32 / 223 032 15, facsimile: +32 / 223 033 47
e-mail: brussels@ksb.cz

ze strany společnosti Tetra Laval, jí tato společnost neposkytla úplné informace týkající se jejího výzkumu a vývoje a dále jejích práv k duševnímu vlastnictví, neboť jí neposkytla informace o tzv. technologii Tetra Fast. K zamlčení těchto informací došlo hned dvakrát, a sice jednak ve formuláři CO, který je přílohou návrhu na povolení spojení soutěžitelů, jednak v odpovědi na dotazy Evropské komise, které by normálně byly vedly k poskytnutí informací o technologii Tetra Fast. O existenci této technologie se Evropská komise dozvěděla teprve po přijetí rozhodnutí ve věci (bylo přijato v říjnu 2001).

Evropská komise za toto porušení uložila pokuty v celkové výši EUR 90,000. Je však nutné upozornit, že tyto pokuty byly uloženy podle původního nařízení o kontrole spojování soutěžitelů. Podle nového nařízení (viz ECLN 12/2003 – 1/2004) lze za poskytnutí nesprávných či zavádějících informací uložit pokutu až do výše 1% celkového obrátu.

Hospodářská soutěž - snížení pokut za kartel výrobců oceli

Rozsudek Soudu prvního stupně ve věci výrobců ocelových trubek (případy T-44/00, T-48/00, T-50/00 a spojené případy T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00) ze dne 8. července 2004

V prosinci 1999 Evropská komise vydala rozhodnutí, v němž dospěla k závěru, že osm společností (z nichž čtyři evropské a čtyři japonské), které vyrábějí bezešvé trubky z uhlíkaté oceli používané v ropném průmyslu, se účastnilo v letech 1990 – 1995 na kartelové dohodě. Tato dohoda, která byla uzavřena na jednáních známých pod názvem Eurojaponský klub („Europe-Japan Club“) spočívala v rozdělení trhů tak, že se každá ze společností zavázala neprodávat předmětné trubky na domácím trhu jiné ze společností, které se kartelu účastnily. S ohledem na obecný zákaz kartelových dohod obsažený v článku 81 Smlouvy ES Evropská komise všem osmi výrobcům uložila pokuty v celkové výši 99 milionů EUR.

Sedm z osmi odsouzených výrobců následně podalo žalobu na zrušení rozhodnutí Evropské komise k Soudu prvního stupně (dále jen „SPS“). SPS při přezkoumávání žaloby odmítl veškeré argumenty, které výrobci oceli předložili, s výjimkou argumentů týkajících se doby trvání narušení hospodářské soutěže a v důsledku toho taktéž výše uložené pokuty.

S ohledem na skutečnosti, že v letech 1977 a 1990 mezi Evropskými společenstvími a Japonskem existovaly určité dobrovolné dohody o omezení importů oceli, Evropská

komise dospěla ve svém rozhodnutí k závěru, že ačkoliv by jako počátek trvání kartelové dohody bylo možné stanovit rok již 1977, pro účely tohoto řízení je počátek narušení hospodářské soutěže nutné situovat až do roku 1990. SPS v tomto ohledu dospěl k závěru, že se jeho přezkum rozhodnutí Evropské komise musí týkat nikoliv legality či přiměřenosti takového ústupku ze strany Evropské komise, ale pouze a výhradně otázky, zda Evropská komise tento svůj ústupek v daném případě aplikovala správně.

Japonští výrobci nicméně tvrdili, že předmětné dobrovolné dohody mezi Evropskými společenstvími a Japonskem trvaly až do roku 1991, a nikoliv pouze do roku 1990. Ani oni, ani Evropská komise však v tomto ohledu nebyli schopni předložit žádný důkazní prostředek, ačkoliv to byla právě Evropská komise, která Evropská společenství zastupovala při jednáních s Japonskem o těchto dohodách. SPS připomněl, že ačkoliv platí obecné pravidlo, že žalobce (tedy japonští výrobci) nemůže přenášet důkazní břemeno na žalovaného (Evropskou komisi), nelze s ohledem na okolnosti v tomto případě tento obecný koncept aplikovat ve prospěch Evropské komise. Proto má SPS za to, že v tomto případě výjimečně bylo povinností Evropské komise předložit důkazy o tom, kdy tyto dobrovolné dohody přestaly platit. SPS též na základě nepřímých důkazů, které japonští výrobci předložili, dospěl k závěru, že pro účely předmětného řízení o kartelové dohodě a s přihlédnutím k tomu, že důkazní břemeno ohledně tvrzeného porušení soutěžních pravidel nese Evropská komise, zůstaly dobrovolné dohody mezi Evropskými společenstvími a Japonskem v platnosti i v průběhu roku 1990. Z tohoto důvodu tedy SPS rozhodl, že je dobu, po kterou trvala kartelová dohoda, nutné zkrátit o jeden rok.

Japonské společnosti dále podaly námítky vůči datu, kdy podle rozhodnutí Evropské komise narušení hospodářské soutěže skončilo. V tomto ohledu SPS dospěl k závěru, že ve vztahu k japonským výrobcům nebylo prokázáno, že narušení soutěže trvalo i po 1. červenci 1994, a rozhodl, že je nutné zkrátit dobu trvání kartelové dohody o dalších šest měsíců.

Z tohoto důvodu tedy SPS částečně zrušil rozhodnutí Evropské komise a mírně snížil celkovou výši pokuty uložené všem na kartelu zúčastněným společnostem na 86 milionů korun.

KOČIÁN
ŠOLC
BALAŠTIK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Prague Main Office

Jungmannova 24, 110 00 Prague, Czech Republic
tel.: +420 / 224 103 316, facsimile: +420 / 224 103 234
e-mail: ksbpraha@ksb.cz

Karlovy Vary Office

Na Vyhliďce 53, 360 21 Karlovy Vary, Czech Republic
tel.: +420 / 353 225 996, facsimile: +420 / 353 227 781
e-mail: ksbkv@ksb.cz

Brussels Office

36, avenue d' Auderghem, 1040 Brussels, Belgium
telephone: +32 / 223 032 15, facsimile: +32 / 223 033 47
e-mail: brussels@ksb.cz

Veřejné podpory - Financování propagace obchodní komorou

Rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Pearle a další (C-345/02) ze dne 15. července 2004

Holandské právo upravuje otázky zakládání průmyslových sdružení, přičemž těmto sdružením svěřuje v určitém rozsahu vnitřní autonomii.

Předmětný případ se týká holandské obchodní komory, která působí na trhu optických výrobků. Tato obchodní komora prostřednictvím svých vnitřních předpisů uložila svým členům platbu určitých příspěvků, které pak byly použity výhradně na financování reklamy za účelem propagace optických výrobků ku prospěchu členů komory.

Mezi komorou a třemi jejími členy, soukromoprávními obchodními společnostmi činnými v oblasti optických výrobků, však došlo ke sporu, v němž tito výrobci předmětné příspěvky zpochybnili. Tvrdili, že tento příspěvek je nutné považovat za veřejnou podporu, která nebyla oznámena Evropské komisi v souladu s příslušnými ustanoveními práva ES, a proto je rozhodnutí komory o výběru příspěvků neplatné a příspěvky musí vrátit.

Evropský soudní dvůr však rozhodl ve prospěch komory. Připomněl, že veřejná podpora je definována jako podpora poskytnutá přímo či nepřímo z veřejných prostředků, které je možné přiřadit činnosti veřejných orgánů.

Podle názoru ESD tato podmínka v daném případě naplněna nebyla. Prostředky tvořené vybranými příspěvky byly použity pouze v zájmu členů komory, kteří tak měli užitek z provedené propagace. Z tohoto důvodu se tedy užitek, který tak členové komory měli, netýkal alokace ani převodu veřejných prostředků, jelikož veškeré výhody, které členové komory mohli tímto způsobem získat, byly financovány z prostředků, které byly vybrány od nich samých.

ESD taktéž odmítl argument, podle něž jak činnosti, tak pravomoc obchodní komory, včetně jejího práva ukládat poplatky, vyplývají z holandského veřejného práva. ESD zdůraznil, že rozhodnutí o uložení poplatku komora přijala komora na žádost samotných členů. Poplatek jako takový tedy nelze považovat za součást všeobecné politiky holandských veřejnoprávních orgánů a nelze jim rozhodnutí o něm přiřít.

Povinnost loajality členských států

Rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Evropská komise v. Itálie (C-82/03) ze dne 13. července 2004

Tímto rozhodnutím Evropský soudní dvůr (dále jen „ESD“) potvrdil svoji předcházející rozhodovací praxi ve vztahu k článku 10 Smlouvy ES, zejména rozsudek ve věci *Evropská komise v. Řecko* (192/84) a *Evropská komise v. Lucembursko* (C-478/001). Dle článku 10 Smlouvy ES jsou členské státy povinny přijmout veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k plnění závazků, které vyplývají z této Smlouvy nebo jsou důsledkem činnosti orgánů ES. Podle názoru ESD článek 10 zakotvuje povinnost členských států v dobré víře spolupracovat v Evropskou komisi v případě, že jim tato pokládá v souladu s článkem 226 Smlouvy ES otázky, a poskytnout jí za tímto účelem požadované informace.

V roce 2000 byla Evropské komisi doručena stížnost týkající se aplikace Směrnice Rady č. 89/655/EHS ze dne 30. listopadu 1989 (o minimálních zdravotních a bezpečnostních požadavcích na pracovní zařazení) v italském vnitrostátním právu.

Evropská komise se následně v srpnu 2000 obrátila na italské úřady se žádostí o poskytnutí informací vztahujících se k záležitosti ve stížnosti uvedené, a to za účelem podrobnějšího přezkoumání věci. Italské úřady však na tuto neodpověděly ani na tuto žádost, ani na žádost následující, kterou jim Evropská komise zaslala v březnu 2001.

Evropská komise dospěla k závěru, že italské úřady tím, že nereagovaly na její výzvy, porušily svoji povinnost poskytnout jí přirozenou spolupráci v souladu s článkem 10 Smlouvy ES, a následně zahájila postup dle článku 226 Smlouvy ES. Poté, co Italské republiky zaslala oficiální výzvu k předložení vyjádření (článek 226 odst. 1 Smlouvy ES) vydala Evropská komise odůvodněné stanovisko ve věci, v němž vyzvala italské úřady k přijetí potřebných opatření za účelem splnění bezpečnostních požadavků ve smyslu Směrnice, a to ve lhůtě dvou měsíců. Jelikož ani tentokrát italské úřady na odůvodněné stanovisko neodpověděly, tedy nevyhověly stanovisku Evropské komise ve stanovené lhůtě, Evropská komise na Italskou republiku podala v únoru 2003 žalobu pro neplnění povinností ve smyslu článku 226 Smlouvy ES.

Italská republika argumentovala tím, že skutečnost, že výzva Evropské komise neobsahovala konkrétní informace o názvu a

KOČIÁN
ŠOLC
BALAŠTIK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Prague Main Office

Jungmannova 24, 110 00 Prague, Czech Republic
tel.: +420 / 224 103 316, facsimile: +420 / 224 103 234
e-mail: ksbpraha@ksb.cz

Karlovy Vary Office

Na Vyhliďce 53, 360 21 Karlovy Vary, Czech Republic
tel.: +420 / 353 225 996, facsimile: +420 / 353 227 781
e-mail: ksbkv@ksb.cz

Brussels Office

36, avenue d' Auderghem, 1040 Brussels, Belgium
telephone: +32 / 223 032 15, facsimile: +32 / 223 033 47
e-mail: brussels@ksb.cz

umístění předmětného zařízení, je z jejich pohledu nutné považovat za objektivní překážku, neboť tak nemohly identifikovat orgán zodpovědný za uskutečnění průzkumu a poskytnutí požadované informace. ESD nicméně rozhodl, že místo, které bylo předmětem stížnosti, bylo dostatečně určeno v dopisech, které Evropská komise Itálii zaslala před počátkem sporu, a konstatoval, že Italská republika porušila svoji povinnost loajality stanovenou v článku 10 Smlouvy ES.

Soudní spolupráce - Evropský exekuční titul

Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 805/2004 zřizující evropský exekuční titul ve vztahu k nesporným nárokům

Úřední věstník EU L 143 ze dne 30. dubna 2004

Předmětné nařízení je významným krokem k řádnému fungování vnitřního trhu v oblasti soudní spolupráce v občanskoprávních otázkách, neboť přispívá k volnému pohybu soudních rozsudků, soudních vyrovnání a dalších listin, které se týkají nesporných nároků, v rámci členských států EU, s výjimkou Dánska.

V současné době může být rozsudek, který byl vydán v některém členském státě EU, vykonán v jiném členském státě pouze tehdy, pokud byl tímto jiným členským státem uznán za exekuční titul. Tento postup upravuje nařízení Rady č. 44/2001 o pravomoci a uznávání a výkonu rozsudků v občanskoprávních a obchodněprávních věcech. Je však nutné připustit, že tento postup s sebou pro osoby, které se výkonu cizího rozsudku domáhají, nese časové i finanční nároky.

Na základě Nařízení dojde ke zrušení tohoto požadavku na předchozí uznání dokumentu exekučním titulem, a to u rozsudků, soudních vyrovnání a dalších listin (např. vykonatelných notářských zápisů), které se týkají nesporných nároků v občanskoprávních a obchodněprávních věcech, a to za předpokladu, že budou splněny podmínky v Nařízení stanovené.

Nesporným nárokem ve smyslu Nařízení je takový nárok, s nímž dlužník výslovně souhlasil nebo vůči němuž nikdy nevznel námitka v průběhu soudního řízení, popř. nárok, v řízení o němž se dlužník nikdy nedostavil k soudu. Jelikož Nařízení zároveň chrání základní procesní práva stran sporu, zejména právo na spravedlivý proces, je nutné, aby v soudním řízení, které vydání takového instrumentu v daném členském státě předcházelo, splňovalo určité minimální procedurální nároky. Zejména je nutné, aby

dokumenty, kterými bylo zahájeno řízení ve věci, byly dlužníkovi řádně doručeny a aby dlužník byl řádně informován o předmětném nároku a o procesních krocích, které jsou nutné k obraně vůči němu.

Při splnění uvedených předpokladů vydá soud země, v níž byl rozsudek vydán, na žádost osvědčení o tom, že předmětný instrument je tzv. evropským exekučním titulem.

Rozsudek, který byl jako evropský exekuční titul osvědčen soudem země původu, je automaticky uznán a musí být vykonán v ostatních členských státech EU, aniž by bylo nutné prohlášení o jeho vykonatelnosti a aniž by bylo možné bránit jeho uznání. S takovým rozsudkem se zachází stejně, jako kdyby byl vydán v členském státě, v němž má být vykonán.

Nařízení vstupuje v platnost dne 1. ledna 2005 a nabývá účinnosti dne 21. října 2005.

Náhrada obětí trestné činnosti

Směrnice Rady č. 2004/80/EC o náhradách obětí trestné činnosti

Úřední věstník EU L 261 ze dne 30. dubna 2004

Předmětná Směrnice má za cíl přispět k odstranění překážek volnému pohybu služeb stanovením minimálních pravidel na ochranu obětí trestné činnosti. Taková ochrana je považována za nebytnou součást svobody pohybu

Směrnice zavádí systém spolupráce, jehož účelem je zajistit přístup obětí úmyslných násilných trestných činů s přeshraničním prvkem k odpovídající kompenzaci. Tento systém by měl umožnit přístup obětí k náhradě v případech, kdy byl trestný čin spáchán v jiném členském státě než ve státě bydliště oběti. Každý členský stát je proto povinen zajistit, že v případě, kde byl spáchán násilný úmyslný trestný čin v jiném členském státě než je členský stát obvyklého pobytu oběti, musí mít oběť právo podat žádost o náhradu v členském státě, kde k trestnému činu došlo.

Systém poskytování náhrad zavedení Směrnici bude fungovat na základě již existujících kompenzačních programů v jednotlivých členských státech.

Pro účely Směrnice je každý členský stát povinen stanovit centrální kontaktní místo, které bude potencionálním zájemcům o náhradu poskytovat potřebné informace a pomoc. Kromě toho musí členské státy vytvořit standardní formuláře, které bude pro žádosti o náhradu možné použít. Náhradu

KOČIÁN
ŠOLC
BALAŠTÍK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Prague Main Office

Jungmannova 24, 110 00 Prague, Czech Republic
tel.: +420 / 224 103 316, facsimile: +420 / 224 103 234
e-mail: ksbpraha@ksb.cz

Karlovy Vary Office

Na Vyhliče 53, 360 21 Karlovy Vary, Czech Republic
tel.: +420 / 353 225 996, facsimile: +420 / 353 227 781
e-mail: ksbkv@ksb.cz

Brussels Office

36, avenue d' Auderghem, 1040 Brussels, Belgium
telephone: +32 / 223 032 15, facsimile: +32 / 223 033 47
e-mail: brussels@ksb.cz

vyplácí příslušný orgán členského státu, na jehož území byl trestný čin spáchán.

Směrnice nabyla účinnosti dne 26. srpna 2004 a členské státy mají povinnost ji provést do vnitrostátního právního řádu nejpozději k 1. lednu 2006.

Označování potravin

Rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Douwe Egberts (C-239/02) ze dne 15. července 2004

Předmětný rozsudek Evropského soudního dvora se týká obsahu tvrzení, které je možné uvádět při označování potravin.

V řízení před národním soudem napadl konkurenční výrobce značku mleté kávy prodávanou v Belgii, a to mimo jiné proto, že na níž byla uvedena tvrzení o tom, že přispívá k redukci a kontrole hmotnosti. Tvrdil přitom, že tak dochází k porušení několika ustanovení národního práva a práva ES v oblasti označování výrobků a reklamy.

Národní soud se obrátil na Evropský soudní dvůr s předběžnou otázkou týkající se výkladu příslušných komunitárních ustanovení a slučitelnosti národních předpisů s nimi.

Zatímco směrnice č. 1999/4/ES harmonizuje definici výtažku z kávy a výtažku z cikorie, základní ustanovení práva ES v této oblasti jsou obsažena ve směrnici 2000/13/ES o sblížení právních řádů členských států týkajících se označování, prezentace a reklamy na potraviny („Směrnice“). Tato Směrnice harmonizuje národní pravidla a zakazuje označování, které (i) přisuzuje určité potravině preventivní či léčivé účinky ve vztahu k lidským nemocem, nebo takovou vlastnost zmiňuje, anebo (ii) obsahuje zavádějící informace týkající se zdraví. Tato ustanovení se vztahují na označování potravin a na jejich reklamu.

Směrnice dále vyžaduje, aby členské státy umožnily uvádění na trh potravin, které jsou s ní v souladu, s výjimkou takových národních opatření o označování výrobků (tedy nikoliv reklamě), která jsou odůvodněna ochranou veřejného zdraví (článek 18(2) Směrnice). Tato národní opatření však vždy musí být v souladu s obecnými principy práva ES.

V předmětné kauze ESD dospěl k závěru, že vnitrostátní belgická pravidla (v tomto případě královský dekret), která zakazují veškeré zmínky o „hubnutí“ (nikoliv pouze zákaz uvádění zavádějících informací) nevyhovují základnímu požadavku jejich přiměřenosti sledovanému cíli, což je jeden ze základních principů komunitárního práva, a to jak

z pohledu článku 18(2) Směrnice, který se týká označování potravin, tak ve vztahu k článku 28 Smlouvy ES, který stanoví zákaz jakýchkoliv překážek volnému pohybu zboží mezi členskými státy EU.

Evropský soudní dvůr předmětná ustanovení belgického práva považuje za nepřiměřená, jelikož neumožňují propagaci takových výrobků, u nichž by uvedení informace o jejich účinku na hubnutí bylo opodstatněné a ve vztahu k nimž by takový údaj o redukci hmotnosti splnil svoji informativní funkci. Cíle, který belgické úřady údajně sledovaly, a sice ochranu veřejného zdraví, mohlo být dle ESD dosaženo jinými prostředky, např. ověřením tvrzeného účinku na snížení hmotnosti.

ESD taktéž připomněl již zavedený princip, který nedávno aplikoval též v případě *Darbo* (C-465/98) ze dne 20. dubna 2000, a sice že rozhodnutí o tom, zda se jedná o klamavé označení, přísluší národnímu soudu, a sice s přihlédnutím k předpokládaným očekáváním průměrného spotřebitele, který je přiměřeně dobře informován, přiměřeně opatrný a obezřetný.

Volný pohyb zboží - biocidy

Rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Nicolas Schreiber (C-443/02) ze dne 15. července 2004

Předmětný rozsudek ESD je kombinovanou aplikací jednak pravidel ES, která harmonizují jednotlivé právní řády členských států (směrnice č. 98/8/ES o uvádění biocidů na trh – „Směrnice“), jednak základních ustanovení Smlouvy ES v oblasti volného pohybu zboží (články 28 a 30 Smlouvy ES).

Národní soud se obrátil na Evropský soudní dvůr s předběžnou otázkou v rámci trestního řízení proti panu Schreiberovi v souvislosti s tím, že v Itálii uvedl na trh bloky červeného cedrového dřeva, které mají přirozené odpuzující účinky proti molům. Tento výrobek byl legálně uveden na trh v Německu bez povinnosti získat předchozí povolení k uvedení na trh. Příslušná ustanovení italského práva však k uvedení na trh vyžadovala předchozí povolení.

V souladu se Směrnicí jsou biocidy definovány jako aktivní látky a přípravky, které obsahují jednu či více aktivních látek a jejichž účelem je zničit, odpudit či zneškodnit určitý škodlivý organismus, zneutralizovat jeho účinky či jinak na něj vyvinout kontrolující účinek, a to chemickými či biologickými prostředky. Na výrobky, které spadají pod definici biocidů, se vztahuje povinnost povolení. Směrnice vytváří

Prague Main Office

Jungmannova 24, 110 00 Prague, Czech Republic
tel.: +420 / 224 103 316, facsimile: +420 / 224 103 234
e-mail: ksbraha@ksb.cz

Karlovy Vary Office

Na Vyhliďce 53, 360 21 Karlovy Vary, Czech Republic
tel.: +420 / 353 225 996, facsimile: +420 / 353 227 781
e-mail: ksbkv@ksb.cz

Brussels Office

36, avenue d'Auderghem, 1040 Brussels, Belgium
telephone: +32 / 223 032 15, facsimile: +32 / 223 033 47
e-mail: brussels@ksb.cz

Tato publikace byla připravena ve spolupráci s bruselskou pobočkou advokátní kanceláře Kocián Šolc Balaščík.

Účelem této publikace je upozornit na určité vybrané otázky, nikoliv poskytnout právní stanovisko či vyčerpávající rozbor. Budete-li potřebovat detailnější informace nebo návaznou radu s ohledem na otázky zde uvedené, obraťte se, prosím, na JUDr. Jiřího Balaščíka (ksbpraha@ksb.cz).

©Kocián Šolc Balaščík

další dvě kategorie, a sice kategorii biocidů s nízkým rizikem, u níž se vyžaduje pouze registrace a zařazení do přílohy IA Směrnice, a základní látky, které lze uvádět na trh, pokud jsou zařazeny na seznam tvořící přílohu IB Směrnice.

Nicméně se ohledem na skutečnost, že Směrnice dosud není plně provedena, resp. že její přílohy dosud nejsou dokončeny, ESD dospěl k závěru, že účinek harmonizace ze Směrnice vyplývající se v současné době omezuje pouze na definici biocidů. Bloky červeného cedrového dřeva s přirozeným moly odpuzujícím účinkem pod tuto definici spadají.

Jelikož ostatní pravidla uvedená ve Směrnice nejsou zatím účinná, ESD má za to, že posouzení národních právních předpisů (v části, která se netýká definice biocidálních výrobků) musí provést ve vztahu k článkům 28 a 30 Smlouvy ES, které se týkají volného pohybu zboží. ESD aplikoval již zavedené principy a dospěl k závěru, že požadavek stanovený italskými právními předpisy na povolení k uvedení na trh je překážkou volnému pohybu zboží mezi členskými státy, která je jako taková zakázána. Soud nicméně dospěl k závěru, že taková překážka (a) je odůvodněna s ohledem na to, že výrobek je nutné kvalifikovat jako biocid, který má potenciální škodlivé účinky na zdraví lidí, a (b) je přiměřená legitimnímu cíli ochrany veřejného zdraví dle článku 30 ES. V této souvislosti Soud výslovně připomněl, že skutečnost, že jeden členský stát (Německo) uplatňuje pravidla, která jsou méně přísná než pravidla druhého členského státu (Itálie), neznamená, že pravidla druhého státu jsou z pohledu práva ES nepřiměřená.

Soud v rozsudku připomíná, že až do doby plného provedení harmonizačních pravidel ES mohou členské státy nadále uplatňovat národní pravidla za podmínky, že se jedná o pravidla z pohledu Smlouvy ES legitimní, např. z hlediska ochrany veřejného zdraví (článek 30), a přiměřená. Soud se však nikterak nevyjadřuje k připravovaným předpisům na provedení směrnice č. 98/8/ES, a sice nařízení Komise č. 2032/2003/ES, kterým se mění nařízení č. 1896/2000/ES.

Volný pohyb zboží - Omezení reklamy na alkoholické nástroje při vysílání sportovních událostí

Rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Evropská komise v. Francie (C-262/02) ze dne 13. července 2004

Francouzské právo zakazuje televizní reklamu na alkoholické nástroje, přičemž za porušení

zákazu je možné uložit sankce dle trestního a správního práva. V souladu se zavedenou praxí dále francouzští provozovatelé vysílání nemohou vysílat přenosy ze sportovních událostí, pokud je na nich propagován alkohol byt' nepřímou, např. na bannerech, billboardech, dresech hráčů, atp. Tento zákaz se vztahuje zejména na bilaterální sportovní utkání, která jsou určena přímo francouzskému publiku. V takovém případě se francouzští provozovatelé vysílání musí vysílání zdržet, pokud organizátoři akce poskytují možnosti reklamy na alkoholické nástroje.

Evropská komise vznesla v souladu s článkem 226 Smlouvy ES proti Francii žalobu u ESD s tím, že francouzské právní předpisy jsou v rozporu se zásadou volného pohybu zboží a služeb, a to zejména služeb reklamních a vysílacích.

Evropský soudní dvůr však žalobu proti Francii zamítl. Dospěl sice k závěru, že se jedná o porušení zásady volného pohybu zboží a služeb, jelikož vlastníci zařízení jsou v důsledku předmětné právní úpravy nuceni odmítnout reklamu na alkoholické nástroje v případě, že se má jednat o akci vysílanou ve Francii, francouzští provozovatelé vysílání nemohou vysílat takové zápasy, kde se objevuje reklama na alkoholické nástroje, a organizátoři utkání nemohou prodávat vysílací práva francouzským subjektům tam, kde by se ve vysílání objevila nepřímá reklama na alkoholické nástroje.

Na druhou stranu však zdůraznil, že předmětná omezení volného pohybu služeb mohou být odůvodněna ochranou veřejného zdraví, přičemž dospěl k závěru, že ustanovení francouzského práva tuto podmínku splňují a jsou přiměřená sledovanému cíli. Mají za cíl omezit počet v televizi vysílaných akcí, při nichž veřejnost může sledovat reklamu na alkoholické nástroje a být podněcována ke konzumaci alkoholu.

V souladu se svou zavedenou rozhodovací praxí pro Soud není relevantní argument, že reklama na tabákové výrobky při televizním přenosu sportovních akcí není ve Francii nezákonná. Členské státy mohou cíle své veřejnoprávní politiky v oblasti veřejného zdraví určovat samostatně a v souladu s tím i vybírat příslušné metody jejího provádění. Z tohoto důvodu lze tedy totální zákaz televizní reklamy na alkoholické nástroje ve Francii shledat přiměřeným, a to bez ohledu na opatření aplikovaná v jiných členských státech.

KOCIÁN
ŠOLC
BALAŠČÍK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Prague Main Office

Jungmannova 24, 110 00 Prague, Czech Republic
tel.: +420 / 224 103 316, facsimile: +420 / 224 103 234
e-mail: ksbpraha@ksb.cz

Karlovy Vary Office

Na Vyhliďce 53, 360 21 Karlovy Vary, Czech Republic
tel.: +420 / 353 225 996, facsimile: +420 / 353 227 781
e-mail: ksbkv@ksb.cz

Brussels Office

36, avenue d' Auderghem, 1040 Brussels, Belgium
telephone: +32 / 223 032 15, facsimile: +32 / 223 033 47
e-mail: brussels@ksb.cz